

ภาคผนวก จ.

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 848/2556

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๙๘๓/๒๕๕๔
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๘๔๘/๒๕๕๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๙ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

นาง ส.

ระหว่าง

ผู้ฟ้องคดี

กรมที่ดิน

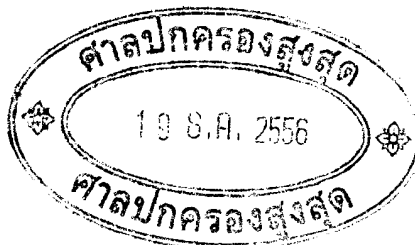
ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการ
ใช้อำนาจตามกฎหมาย(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำ
ที่ ๑๘๕๕/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๑๓๑๐/๒๕๕๔ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดิน
ตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED]

[REDACTED] เนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน โดยซื้อมาจากบริษัท เดอลูทซ์
เคมิคอล อินเตอร์เนชันแนล จำกัด เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๒
มิถุนายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอรังวัดสอบเขตที่ดินต่อสำนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรี
และได้นำเจ้าหน้าที่ทำการรังวัดสอบเขตที่ดินเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๑ หลังจากนั้น

/สำนักงาน...

สำนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรีได้มีหนังสือ ที่ นบ ๐๐๑๗/๑๔๕๓๗ ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ ให้ผู้ฟ้องคดีไปดำเนินการจดทะเบียนแบ่งหักที่ดินบางส่วนให้เป็นที่สาธารณประโยชน์ ผู้ฟ้องคดีได้ไปติดต่อที่สำนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรีจึงทราบว่าที่ดินของผู้ฟ้องคดี มีเนื้อที่ ๒ ไร่ ๑ งาน ๕ ๑/๑๐ ตารางวา น้อยกว่าเนื้อที่ตามที่ระบุไว้ในโฉนดที่ดิน ๑ ไร่ ๑ งาน ๙๔ ๑/๑๐ ตารางวา ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยกเลิกคำขอรังวัดสอบเขตที่ดินแปลงดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี เห็นว่าการที่เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรีเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทำการจดทะเบียน นิติกรรมประเภทขายให้แก่ผู้ฟ้องคดี และได้ระบุในรายการสารบัญญัตินจดทะเบียนในโฉนดที่ดิน ฉบับเจ้าของที่ดินและฉบับสำนักงานที่ดินไว้ถูกต้องตรงกันว่า ที่ดินตามโฉนดที่ดิน เลขที่ ๖๑๒๔๑ มีเนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน จึงถือได้ว่าที่ดินแปลงดังกล่าวมีเนื้อที่ถูกต้องตามที่ ระบุไว้ในโฉนดที่ดิน ประกอบกับไม่มีเอกสารอื่นใดที่แสดงว่าที่ดินแปลงดังกล่าวมีเนื้อที่ น้อยกว่าตามที่ระบุไว้ในโฉนดที่ดิน ความคลาดเคลื่อนดังกล่าวจึงเกิดจากความประมาท เลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรีเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดี ได้รับความเสียหาย

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ราคาที่ดินเนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ๙๔ ๑/๑๐ ตารางวา ในราคาซื้อขายตารางวาละ ๓๐,๐๐๐ บาท เป็นเงินจำนวน ๑๗,๘๓๕,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น และให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทน ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า เดิมที่ดินแปลงพิพาทเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินตามโฉนดที่ดิน เลขที่ [redacted]

[redacted] เนื้อที่ ๑๕ ไร่ ๑ งาน ๔๐ ตารางวา ออกให้แก่นาง [redacted] นาง บ. นาย ส. เมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ร.ศ. ๑๒๙ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๑๒ ได้โอนมรดกให้แก่นาง [redacted] และนาง [redacted] ได้ยกที่ดินแปลงดังกล่าวให้แก่นาง [redacted] นาง ส. นาย [redacted] นาง [redacted] และนาง [redacted] เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๓ มีการรังวัดแบ่งกรรมสิทธิ์รวมจำนวน ๖ แปลง จำนวนได้เนื้อที่รวม ๑๖ ไร่ ๒ งาน ๔๕ ตารางวา มากกว่าเนื้อที่เดิม ๑ ไร่ ๑ งาน ๕ ตารางวา โดยแปลงแยกที่ ๑ อยู่ด้านทิศเหนือ เป็นโฉนดที่ดินเลขที่ [redacted] เนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน มีชื่อนาง [redacted] เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ส่วนแปลงแยกที่ ๒ ถึงแปลงแยกที่ ๖ และแปลง คงเหลืออยู่ถัดลงมาทางด้านทิศใต้ของที่ดินแปลงแยกที่ ๑ ตามลำดับ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๓

/มกราคม...

นาง ช.

บริษัท ด.

มกราคม ๒๕๓๖ นาง [redacted] ได้ขายที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๑๒๔๑ ให้แก่บริษัท [redacted] จำกัด และบริษัทดังกล่าวได้ขายที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ จากการตรวจสอบหลักฐานการรังวัดของโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๕๘๒ ก่อนที่จะมีการแบ่งแยกออกเป็นโฉนดที่ดินเลขที่ [redacted] ปรากฏว่าเจ้าของที่ดินเดิมได้ขอทำการรังวัดแบ่งกรรมสิทธิ์รวมจำนวน ๖ แปลง โดยมีนาย [redacted] เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัด มีการสอบสวนเพื่อคำนวณเนื้อที่ที่ดินแปลงแยกที่ ๑ เลขที่ดิน ๕๖ สามครั้ง ครั้งที่ ๑ ได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๒ งาน ๙๘ ตารางวา ครั้งที่ ๒ ได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๒ งาน และครั้งที่ ๓ ได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๓ งาน ๒ ตารางวา เฉลี่ยทั้งสามครั้งแล้วได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๓ งาน แต่เจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดยกเนื้อที่แปลงแยกที่ ๑ ไปเขียนในรายงานการรังวัดผิดพลาด โดยยกเนื้อที่ไปเขียนไว้เป็น ๓ ไร่ ๓ งาน ที่ถูกต้องแล้วต้องเป็นเนื้อที่เพียง ๒ ไร่ ๓ งาน ส่วนแปลงแยกที่ ๒ ถึงแปลงแยกที่ ๖ และแปลงคงเหลือยกเนื้อที่ไปเขียนไว้ถูกต้อง เป็นผลให้เมื่อนำเนื้อที่แปลงแยกที่ ๑ ถึงแปลงแยกที่ ๖ และแปลงคงเหลือมารวมกันจึงได้มีเนื้อที่รวม ๑๖ ไร่ ๒ งาน ๔๕ ตารางวา ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรังวัดสอบเขตที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๑๒๔๑ ในวันรังวัดผู้ฟ้องคดีได้ขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำขอใหม่เป็นขอรังวัดแบ่งหักเป็นทางสาธารณประโยชน์ ผลการรังวัดได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๓ งาน แบ่งหักเป็นทางสาธารณประโยชน์เนื้อที่ ๑ งาน ๙๔ / ๑๐๐ ตารางวา คงเหลือเนื้อที่ในโฉนดที่ดิน ๒ ไร่ ๑ งาน ๕ / ๑๐๐ ตารางวา เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรีได้มีคำสั่งเกี่ยวกับการรังวัดว่า ก่อนดำเนินการแก้ไขรูปแผนที่และเนื้อที่ตามมาตรา ๖๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ให้บันทึกผู้ขอและชี้แจงเหตุผลให้ทราบกรณีการรังวัดได้เนื้อที่น้อยกว่าหลักฐานเดิม สำนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรีจึงได้มีหนังสือ ที่ นบ ๐๐๑๙/๑๔๕๓๗ ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปดำเนินการจดทะเบียนแบ่งหักที่ดินบางส่วนให้เป็นที่สาธารณประโยชน์ นาย [redacted] ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ฟ้องคดีได้ไปพบเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรีและได้ยื่นคำขอยกเลิกการรังวัดสอบเขตที่ดินแปลงดังกล่าว โดยเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรีมีคำสั่งอนุญาตให้ยกเลิกคำขอ โดยผู้ฟ้องคดีไม่ได้คัดค้านเรื่องการรังวัดที่ได้เนื้อที่น้อยลงแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีซื้อที่ดินมาในราคา ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนราคาประเมินที่ดินที่ใช้ในการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมในขณะนั้นเป็นเงิน ๑๕,๙๕๕,๐๐๐ บาท โดยแยกเป็น ๒ หน่วย คือ หน่วยที่ ๑ เนื้อที่ ๙๐๕ ตารางวา มีราคาประเมินตารางวาละ ๑๕,๐๐๐ บาท รวมราคาประเมิน ๑๓,๕๙๕,๐๐๐ บาท หน่วยที่ ๒ เนื้อที่ ๕๙๕ ตารางวา มีราคาประเมินตารางวาละ ๔,๐๐๐ บาท รวมเป็นราคา

/ประเมิน...

ประเมิน ๒,๓๘๐,๐๐๐ บาท ปัจจุบันที่ดินแปลงนี้มีราคาประเมินตารางวาละ ๑๔,๓๐๐ บาท
ที่ดินแปลงดังกล่าวจึงมีราคาประเมินทั้งแปลงรวม ๒๑,๔๕๐,๐๐๐ บาท

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ยอมรับว่า ที่ดินตามโฉนดที่ดิน
เลขที่ [REDACTED] แท้จริงมีเนื้อที่เพียง ๒ ไร่ ๓ งาน เกิดจากการที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี
เขียนจำนวนเนื้อที่ผิดพลาดลงในโฉนดที่ดินโดยผู้ฟ้องคดีมิได้มีส่วนเกี่ยวข้อง เมื่อผู้ฟ้องคดี
ซื้อที่ดินแปลงพิพาทมาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน และเชื่อโดยสุจริตว่าที่ดินแปลงนี้
มีเนื้อที่ตามที่ระบุไว้ในโฉนดที่ดิน และได้ชำระราคาที่ดินเป็นเงินจำนวน ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท
รวมทั้งได้ชำระภาษีอากรและค่าธรรมเนียมในการโอนโดยคิดจากราคาซื้อขายที่ดินเนื้อที่
๓ ไร่ ๓ งาน จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรังวัดสอบเขตที่ดิน
แปลงพิพาท ในวันรังวัดเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขคำขอรังวัดสอบเขต
ที่ดินเป็นคำขอรังวัดแบ่งหักเป็นทางสาธารณประโยชน์ โดยเจ้าหน้าที่ได้กรอกข้อความ
ลงในบันทึกถ้อยคำแล้วให้ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อ โดยไม่ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบถึง
จำนวนเนื้อที่ที่รังวัดได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีไปพบเจ้าหน้าที่ที่ดิน ณ สำนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรี
จึงได้ทราบว่าที่ดินของผู้ฟ้องคดีมีเนื้อที่เพียง ๒ ไร่ ๓ งาน และได้แบ่งหักที่ดินบางส่วนเนื้อที่
๑ งาน ๙๔^๕/_{๑๐๐} ตารางวา เป็นทางสาธารณประโยชน์คงเหลือเนื้อที่เพียง ๒ ไร่ ๑ งาน
๕^๕/_{๑๐๐} ตารางวา จึงเท่ากับว่าผู้ฟ้องคดีซื้อที่ดินมาทั้งหมด ๓ ไร่ ๓ งาน แต่เพราะการทำงาน
ที่ผิดพลาดของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีจึงทำให้เหลือที่ดินเพียง ๒ ไร่ ๑ งาน ๕^๕/_{๑๐๐} ตารางวา
ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่าที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] มีราคาประเมินตารางวาละ
๑๔,๓๐๐ บาท นั้น ราคาประเมินดังกล่าวเป็นเพียงราคาที่ตั้งไว้เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียม
และภาษีในการซื้อขายที่ดินเท่านั้น ไม่ใช่ราคาซื้อขายที่ดินที่แท้จริง ราคาซื้อขายที่ดินใน
บริเวณดังกล่าวมีราคาตารางวาละ ๓๐,๐๐๐ บาท

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี
ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และ
ได้ส่งเรื่องให้สำนักมาตรฐานการออกหนังสือสำคัญพิจารณาเกี่ยวกับการออกโฉนดที่ดิน
เลขที่ ๖๑๒๔๑ แล้ว แต่ยังไม่ทราบผลการสอบสวนและผลการพิจารณาแต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงต่อศาลว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีตามหนังสือ
ที่ มท ๐๕๑๖.๒ (๔)/๑๖๓๓๖ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ ว่า อธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีได้มี

/คำสั่งที่...

คำสั่งที่ ๑๔๒๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ ให้แก้ไขเนื้อที่ในโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] จากเดิม ๓ ไร่ ๓ งาน เป็น ๒ ไร่ ๓ งาน แล้ว

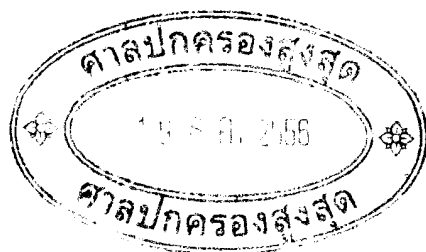
ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] มีจำนวนเนื้อที่ที่ถูกต้อง ๒ ไร่ ๓ งาน เมื่อครั้งทำการรังวัดแบ่งแยกที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๓ เจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดได้เขียนจำนวนเนื้อที่ผิดพลาดเป็น ๓ ไร่ ๓ งาน ลงในโฉนดที่ดินดังกล่าว เป็นผลให้โฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] ซึ่งแบ่งแยกมาจากโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] เป็นโฉนดที่ดินที่ออกไปโดยคลาดเคลื่อน การกระทำของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีส่วนนี้จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่กรณียังไม่อาจถือได้ว่าการกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากในขณะนั้นผู้ฟ้องคดียังมิได้เข้ามาเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินดังกล่าว เมื่อต่อมา บริษัท [REDACTED] จำกัด มีชื่อเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินตามโฉนดที่ดินดังกล่าวและผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอจดทะเบียนนิติกรรมประเภทขายต่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ซื้อที่ดินดังกล่าวจากบริษัท [REDACTED] จำกัด ดังนั้น การที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีจดทะเบียนนิติกรรมประเภทขายที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] ให้ผู้ฟ้องคดีมีชื่อเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินเป็นค่าซื้อที่ดินจำนวน ๓ ไร่ ๓ งาน ในราคา ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งที่ข้อเท็จจริงที่ดินแปลงดังกล่าวมีเนื้อที่เพียง ๒ ไร่ ๓ งาน เป็นการทำให้ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้ฟ้องคดี ได้แก่ การที่ผู้ฟ้องคดีชำระราคาที่ดินในส่วนของที่ดินที่ลดน้อยลงจำนวน ๑ ไร่ หรือ ๔๐๐ ตารางวา เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีชำระราคาที่ดินเป็นเงินจำนวน ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท สำหรับที่ดินจำนวน ๓ ไร่ ๓ งาน จึงคำนวณเป็นราคาที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีซื้อมาตารางวาละ ๗,๖๖๖.๖๗ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับความเสียหายที่ได้ชำระราคาที่ดินเกินกว่าความเป็นจริง เป็นเงินจำนวน ๓,๐๖๖,๖๖๘ บาท (๗,๖๖๖.๖๗ บาท x ๔๐๐ ตารางวา) อันถือได้ว่าเงินจำนวนดังกล่าวเป็นหนี้อันเกิดจากมูลละเมิดที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ เจ็ดครึ่งต่อปี นับตั้งแต่วันที่มีการทำละเมิด ในกรณีผู้ฟ้องคดีนี้ต้องถือว่าวันที่ผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินค่าที่ดิน (๒๗ กันยายน ๒๕๔๗) เป็นวันที่มีการทำละเมิด แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ชำระดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ฟ้องคดี (๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๑) เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ เป็นต้นไป ตามนัยมาตรา ๒๐๖

/ประกอบกับ...

ประกอบกับมาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็น
 หน่วยงานของรัฐจึงต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำ
 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิด
 ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ สำหรับข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีข้อที่ว่า ปัจจุบัน
 ที่ดินของผู้ฟ้องคดีมีราคาซื้อขายตารางวาละ ๓๐,๐๐๐ บาท เมื่อที่ดินของผู้ฟ้องคดีมีเนื้อที่
 ลดลง ๑ ไร่ หรือ ๔๐๐ ตารางวา ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับความเสียหายส่วนนี้ นั้น เห็นว่า
 เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า สาเหตุที่จำนวนที่ดินในโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] ลดลงจากเดิม
 จำนวน ๑ ไร่ เกิดจากความผิดพลาดของเจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดที่ได้เขียนจำนวนเนื้อที่
 ในโฉนดที่ดินเป็น ๓ ไร่ ๓ งาน ทั้งที่ได้ทำการรังวัดและคำนวณเนื้อที่ที่ถูกต้องเป็น ๒ ไร่
 ๓ งาน ความผิดพลาดดังกล่าวจึงเป็นเพียงการเขียนตัวเลขของจำนวนเนื้อที่ไม่ถูกต้อง
 เท่านั้น ไม่มีกรณีที่ผู้ฟ้องคดีต้องสูญเสียที่ดินของตนไปแต่อย่างใด ความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดี
 กล่าวอ้างจึงมิใช่ความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงอันจะเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับค่าสินไหม
 ทดแทนได้ตามข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี สำหรับค่าทดแทนความเสียหายในส่วนของที่ดิน
 ของผู้ฟ้องคดีมีจำนวนลดลง ๑ งาน ๙๔ ^๕/_{๑๐๐} ตารางวา จากจำนวนเนื้อที่ ๒ ไร่ ๓ งาน
 เนื่องจากมีสภาพเป็นทางสาธารณประโยชน์ในที่ดินของผู้ฟ้องคดีด้านทิศตะวันตกต่อเนื่อง
 ไปทางด้านทิศใต้ นั้น เห็นว่า เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำการรังวัดขอบเขตที่ดินไปตาม
 ความประสงค์ของผู้ฟ้องคดี โดยมีเจ้าของที่ดินข้างเคียงและกำนันตำบลไทรมาผู้รับมอบอำนาจ
 จากนายอำเภอเมืองนนทบุรีร่วมทำการรังวัด โดยเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีมิได้เป็น
 ผู้กำหนดให้ที่ดินของผู้ฟ้องคดีตกเป็นทางสาธารณประโยชน์ และเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี
 มิได้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายใดเกี่ยวกับการดูแลรักษาที่ดินอันเป็นสาธารณประโยชน์
 ของแผ่นดินแต่อย่างใด ความเสียหายตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจึงมิได้เกิดจากการกระทำ
 ของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายส่วนนี้
 ส่วนคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าฤชาธรรมเนียม
 แทนผู้ฟ้องคดีนั้น โดยที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง
 พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้มีบทบัญญัติให้ศาลมีอำนาจออกคำสั่งดังกล่าว ศาลจึงไม่อาจมีคำสั่ง
 ตามคำขอของผู้ฟ้องคดีได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่
 ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๓,๐๖๖,๖๖๘ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี
 ของจำนวนเงินดังกล่าวนับตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

/ทั้งนี้...

ทั้งนี้ ให้ชำระให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด คินค่าธรรมเนียมศาล บางส่วนตามส่วนแห่งการชนะคดีให้ผู้ฟ้องคดี คำขออื่นให้ยก

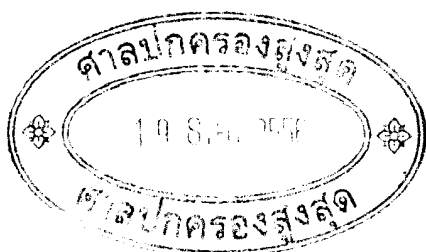
ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี ที่ว่า ปัจจุบันที่ดินของผู้ฟ้องคดีมีราคาซื้อขายดาราวละ ๓๐,๐๐๐ บาท เมื่อก่อนที่ดินของผู้ฟ้องคดี มีเนื้อที่ลดลง ๑ ไร่ หรือ ๔๐๐ ตารางวา ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับความเสียหายส่วนนี้ นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า สาเหตุที่จำนวนที่ดินในโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] ลดลงจากเดิม จำนวน ๑ ไร่ เกิดจากความผิดพลาดของเจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดที่ได้เขียนจำนวนเนื้อที่ ในโฉนดที่ดินเป็น ๓ ไร่ ๓ งาน ทั้งที่ได้ทำการรังวัดและคำนวณเนื้อที่ที่ถูกต้องเป็น ๒ ไร่ ๓ งาน ความผิดพลาดดังกล่าวจึงเป็นเพียงการเขียนตัวเลขของจำนวนเนื้อที่ไม่ถูกต้อง เท่านั้น ไม่มีกรณีที่ผู้ฟ้องคดีต้องสูญเสียที่ดินของตนไปแต่อย่างใด ความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดี กล่าวอ้างจึงมิใช่ความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง อันจะเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับค่าสินไหม ทดแทนได้ตามข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่อาจเห็นฟ้องด้วย เนื่องจาก ผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินเต็มจำนวนเป็นค่าซื้อที่ดินแปลงพิพาทด้วยความเชื่อโดยสุจริตว่า ที่ดินแปลงดังกล่าวมีเนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน โดยหวังว่าที่ดินนั้นจะสามารถนำไปใช้การประกอบธุรกิจ ด้านอสังหาริมทรัพย์หรืออื่นๆ ที่เหมาะสมซึ่งจะทำให้ที่ดินมีราคาสูงขึ้น เมื่อผู้ฟ้องคดีนำไป ขายให้แก่บุคคลอื่นก็ย่อมจะต้องได้ราคาตามที่ซื้อขายกันในปัจจุบัน คือ ดาราวละ ๓๐,๐๐๐ บาท แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏหลังจากผู้ฟ้องคดีได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินแปลงดังกล่าว เป็นเวลา ๔ ปีเศษ จึงได้ทราบว่าที่ดินแปลงนั้นขาดหายไปจำนวน ๑ ไร่ หรือ ๔๐๐ ตารางวา ราคาซื้อขายที่ดินแปลงดังกล่าวในปัจจุบันมีราคาเท่ากับ ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท มิใช่ผู้ฟ้องคดี ได้รับความเสียหายที่ได้ชำระราคาที่ดินเกินกว่าความจริงเป็นเงินจำนวน ๓,๐๖๖,๖๖๘ บาท ดังที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัย ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้ฟ้องคดีเป็นความเสียหาย ที่เกิดขึ้นจริงที่ผู้ฟ้องคดีต้องเสียเงินและเสียโอกาสทางธุรกิจ เพราะตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีซื้อที่ดิน แปลงดังกล่าวมาแล้ว ก็ต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีได้ครอบครองที่ดินนั้นจำนวน ๓ ไร่ ๓ งาน มิใช่ ๒ ไร่ ๓ งาน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าที่ดินนั้นมีจำนวนแท้จริงเพียง ๒ ไร่ ๓ งาน จึงเท่ากับว่าเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำให้ที่ดินนั้นหายไป เหมือนเอาที่ดินของผู้ฟ้องคดี ไปนั่นเอง จึงต้องรับผิดชอบชดใช้ตามราคาที่ปรากฏในปัจจุบัน ตามประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ มาตรา ๔๔๐ ที่บัญญัติว่า ในกรณีที่ต้องใช้ราคาทรัพย์สินอันได้เอาของเขาไปก็ดี ในกรณีที่ต้องใช้ราคาทรัพย์สินอันลดน้อยลงเพราะบุบสลายก็ดี ฝ่ายผู้ต้องเสียหายจะเรียกดอกเบี้ย ในจำนวนเงินที่จะต้องชดใช้ คิดตั้งแต่เวลาอันเป็นฐานที่ตั้งแห่งการประมาณราคานั้นก็ได้

/ซึ่งหมายถึง...

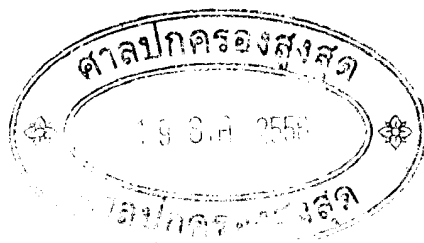
ซึ่งหมายถึงราคาทรัพย์สินที่ถูกละเมิดแล้วผู้ทำละเมิดไม่มีตัวทรัพย์สินมาคืนให้คิดราคาทรัพย์สินในเวลาใดก็ได้ตั้งแต่วันที่กระทำละเมิดถึงวันที่ทราบว่าคุณละเมิด ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีคิดราคาที่ดินในราคาปัจจุบัน จึงเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายมาตราดังกล่าว สำหรับประเด็นที่ศาลปกครองชั้นต้นคิดดอกเบี้ยได้คิดให้แก่ผู้ฟ้องคดีนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๐๖ บัญญัติว่า ในกรณีหนี้อันเกิดแต่มูลละเมิด ลูกหนี้ได้ชื่อว่าผิดมาแต่เวลาที่ทำละเมิด และมาตรา ๒๒๔ บัญญัติว่า หนี้เงินนั้น ท่านให้คิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัด ร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ถ้าเจ้าหน้อาจจะเรียกดอกเบี้ยให้สูงกว่านั้น โดยอาศัยเหตุอย่างอื่น อันชอบด้วยกฎหมาย ก็ให้ส่งดอกเบี้ยต่อไปตามนั้น จากบทบัญญัติทั้งสองมาตรานี้ จะเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีต้องได้รับดอกเบี้ยนับแต่วันทำละเมิด คือ วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ เพราะกฎหมายได้กำหนดไว้เช่นนั้น เทียบเคียงได้กับคำพิพากษาศาลฎีกา (ประชุมใหญ่) ที่ ๒๓๖๑/๒๕๑๕ ที่ว่า ศาลฎีกาได้ปรึกษาปัญหานี้โดยที่ประชุมใหญ่แล้วเห็นว่า การที่ศาลกำหนดจำนวนเงินค่าสินไหมทดแทนให้จำเลยชดใช้หนี้ มิใช่ว่าโจทก์ได้รับความเสียหายตั้งแต่วันพิพากษา ศาลเป็นแต่กำหนดค่าเสียหายที่โจทก์ได้รับมาแล้วตั้งแต่วันทำละเมิด และกฎหมายก็บัญญัติให้ถือว่าจำเลยผิดนัดตั้งแต่วันทำละเมิด จึงต้องเสียดอกเบี้ยในจำนวนเงินที่จะต้องชดใช้ตั้งแต่วันทำละเมิด การที่โจทก์ฟ้องเรียกค่าเสียหายเป็นเงินก้อน แม้จะขอค่าเสียหายที่คำนวณในอนาคตเข้ามาด้วย จำเลยก็ต้องเสียดอกเบี้ยนับตั้งแต่วันทำละเมิด ผู้ฟ้องคดีจึงเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยตามกฎหมายตั้งแต่วันที่ถูกเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทำละเมิดซึ่งกฎหมายได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ขอให้ศาลปกครองสูงสุดได้โปรดพิจารณาประเด็นนี้ด้วย อาศัยเหตุผลที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างมานี้ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยให้ผู้ฟ้องคดีได้รับค่าสินไหมทดแทนตามราคาปัจจุบันในอัตราตารางละ ๓๐,๐๐๐ บาท เนื้อที่ ๔๐๐ ตารางวา เป็นเงิน ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท คิดเป็นเงินค่าทดแทนที่ดินเพิ่มขึ้นจากที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดให้อีกตารางละ ๒๒,๓๓๓.๓๓ บาท รวมเป็นเงินค่าทดแทนที่ดินทดแทนที่ดินเพิ่มขึ้น ๘,๙๓๓,๓๓๒ บาท และให้ได้รับการคิดดอกเบี้ยนับแต่วันถูกทำละเมิด จนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะชำระเสร็จสิ้น และให้ผู้ถูกฟ้องคดีใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทุกชั้นศาลแทนผู้ฟ้องคดีด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในประเด็นที่ศาลวินิจฉัยว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้ฟ้องคดี ได้แก่ การที่ผู้ฟ้องคดีชำระราคาที่ดินในส่วนของที่ดินที่ลดน้อยลงจำนวน ๑ ไร่ เมื่อปรากฏว่า

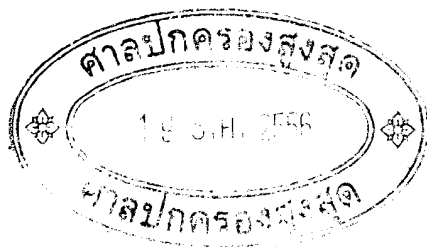
/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีชำระราคาที่ดินเป็นเงินจำนวน ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท สำหรับที่ดินจำนวน ๓ ไร่ ๓ งาน จึงคำนวณเป็นราคาที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีซื้อมาตารางวาละ ๗,๖๖๖.๖๗ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับความเสียหายที่ได้ชำระราคาที่ดินเกินกว่าความเป็นจริงเป็นเงินจำนวน ๓,๐๖๖,๖๖๘ บาท อันถือได้ว่า เงินจำนวนดังกล่าวเป็นหนี้อันเกิดจากมูลละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐจึงต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำการปฏิบัติหน้าที่ โดยผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า การซื้อที่ดินแปลงนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] มาจากบริษัท [REDACTED] จำกัด เป็นการเหมาทั้งแปลงในราคา ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีก็ได้เข้าถือกรรมสิทธิ์ที่ดินทั้งแปลงของโฉนดที่ดินดังกล่าวแล้ว จึงไม่อาจถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับที่ดินลดลงไปจากที่ตกลงซื้อแต่อย่างใด อีกทั้ง ในขณะที่จะตกลงซื้อขายที่ดิน ผู้ซื้อผู้ขายย่อมต้องตรวจสอบสภาพที่ดินรวมทั้งแนวเขตที่ดินที่จะทำการซื้อขาย เพื่อให้ทราบอย่างแน่ชัดว่าที่ดินมีแนวเขตแต่ละด้านติดต่อดินข้างเคียงแปลงใดที่ดินมีความกว้างยาวแต่ละด้านประมาณเท่าใด ดังนั้น สภาพของที่ดินที่จะทำการซื้อขาย ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องทราบอยู่แล้วในขณะที่ตรวจสอบสภาพที่ดินว่ามีแนวเขตที่ดินข้างเคียงแต่ละด้านเป็นอย่างไร ที่ดินขณะซื้อขายมีอยู่อย่างไรก็คงมีอยู่อย่างนั้นไม่อาจเพิ่มหรือขยายไปได้ เมื่อผู้ซื้อพอใจในสภาพของที่ดินก็อาจตกลงซื้อขายกันได้ เนื้อที่ในโฉนดที่ดินเป็นเพียงส่วนประกอบหนึ่งที่ทำให้ทราบว่าที่ดินมีเนื้อที่โดยประมาณเท่าใด และหากประสงค์จะทราบแนวเขตที่ดินและเนื้อที่ที่ดินที่แน่นอน ผู้ซื้อย่อมสามารถตรวจสอบที่สำนักงานที่ดินที่ที่ดินตั้งอยู่เพื่อขอรังวัดสอบเขตที่ดิน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ดินที่มีราคาซื้อขายในวงเงินที่สูง เพื่อป้องกันมิให้เกิดความผิดพลาดหรือกรณีพิพาทขึ้น อีกทั้งการซื้อขายที่ดินดังกล่าวไม่ใช่กรณีเร่งด่วนที่ทำให้ผู้ซื้อไม่สามารถตรวจสอบเกี่ยวกับที่ดินได้ก่อนการขอลดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แต่อย่างใด และผู้ฟ้องคดีสามารถขอตรวจสอบที่ดินได้แต่ไม่ดำเนินการ จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีส่วนในความประมาทเลินเล่อดังกล่าวด้วย ฉะนั้น ความเสียหายตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจึงเกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้ฟ้องคดีด้วย ประกอบกับหากผู้ฟ้องคดีจะได้รับความเสียหายจริงก็ควรเป็นเพียงค่าธรรมเนียม ภาษี อากร ที่คิดเกินไปจากจำนวนเนื้อที่ที่แท้จริงของโฉนดที่ดินซึ่งกรมที่ดินได้มีคำสั่งที่ ๑๔๒๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ สั่งแก้ไขเนื้อที่ในโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๑๒๔๑ จากเนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน เป็น ๒ ไร่ ๓ งาน แล้วเท่านั้น ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นเป็นยกคำฟ้อง

/ผู้ฟ้องคดี...

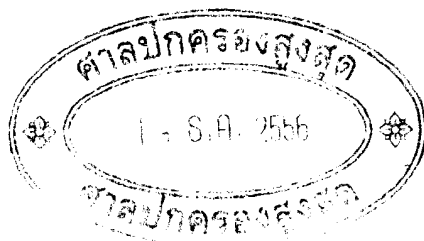
ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีว่า อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีปราศจากเหตุผล และไม่มีน้ำหนักควรแก่การรับฟังได้ กล่าวคือ ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติแล้วว่า ที่ดินตามโฉนดที่ดิน เลขที่ [REDACTED] มีจำนวนเนื้อที่ที่ถูกต้องเพียง ๒ ไร่ ๓ งาน แต่เมื่อครั้งทำการรังวัดแบ่งแยก ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๓ เจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัด ได้เขียนจำนวนเนื้อที่ผิดพลาดเป็น ๓ ไร่ ๓ งาน ลงในโฉนดที่ดินดังกล่าว เป็นผลให้โฉนด ที่ดินเลขที่ [REDACTED] ซึ่งแบ่งแยกมาจากโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] เป็นโฉนดที่ดินที่ออกไป โดยคลาดเคลื่อน การกระทำของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีส่วนนี้จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย และการที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีจดทะเบียนนิติกรรมประเภทขายที่ดิน ตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] ให้ผู้ฟ้องคดีมีชื่อเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน จึงเป็นการกระทำ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกันและก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจาก ผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินเป็นค่าซื้อที่ดินจำนวน ๓ ไร่ ๓ งาน ในราคา ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งที่ ข้อเท็จจริงที่ดินแปลงดังกล่าวมีเนื้อที่เพียง ๒ ไร่ ๓ งาน จึงเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง ต่อผู้ฟ้องคดี นอกจากความเสียหายที่ต้องชำระเงินเกินกว่าความเป็นจริงแล้ว ผู้ฟ้องคดี ยังเสียโอกาสในทางธุรกิจที่จะใช้ที่ดินพิพาทที่ซื้อมาประกอบธุรกิจอีกด้วย การที่ผู้ถูกฟ้องคดี อุทธรณ์มีเนื้อหาโดยสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีมีส่วนในความประมาทเลินเล่อในการซื้อที่ดินแปลง พิพาทที่ไม่ได้ตรวจสอบเนื้อที่ดินก่อนนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์เช่นนั้น เป็นเพียงการโยนความผิดจากการกระทำของตนให้ประชาชน โดยข้ออ้างที่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ใช้กล่าวอ้างเสมอๆ ก็คือ การอ้างว่าประชาชนไม่ตรวจสอบให้ดีก่อนทั้งๆ ที่ก่อนจะออก หนังสือหรือคำสั่งใดๆ ให้กับประชาชน เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องตรวจสอบให้ละเอียดรอบคอบ เสียก่อน ในฐานะเป็นผู้เชี่ยวชาญและชำนาญการในอาชีพโดยตรง เพื่อป้องกัน ความเสียหายที่จะเกิดขึ้นกับประชาชน มิใช่ทำงานด้วยความประมาทเลินเล่อ ทำให้ประชาชน ต้องได้รับความเสียหาย เมื่อประชาชนแจ้งว่าได้รับความเสียหายก็จะกล่าวโทษว่า เป็นความผิดของประชาชนเองที่ไม่ตรวจสอบให้ดีก่อน ความคิดเช่นนี้น่าจะหมดไปนานแล้ว เพราะถ้าปล่อยให้มีการโทษว่าเป็นความผิดของประชาชนผู้ใช้บริการที่ไม่ละเอียดรอบคอบเอง ก็เท่ากับส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติงานตามอำเภอใจ ไม่ต้องคำนึงถึงความรับผิดชอบ ที่พึงมีในการปฏิบัติหน้าที่ที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อประชาชน เพราะเจ้าหน้าที่ของรัฐโทษว่า ประชาชนผิดเองที่ไม่ละเอียดรอบคอบ ส่วนการที่เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานไม่ละเอียดรอบคอบ ไม่มีความผิดแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีซื้อที่แปลงพิพาทก็ดูจากโฉนดที่ดินซึ่งเป็นเอกสารของ ทางราชการที่ออกโดยเจ้าหน้าที่ที่มีความชำนาญและทำงานเกี่ยวกับการงานที่ดินโดยเฉพาะ

/ทำให้...

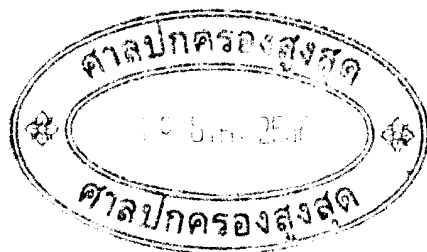
ทำให้เกิดความเชื่อถือ เพราะถ้าเอกสารของทางราชการไม่สามารถเชื่อถือได้แล้ว ประชาชนก็ไม่ว่าจะไปเชื่อถือเอกสารของใครได้อีก เพราะเนื้อที่ดินที่เจ้าหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีได้เขียนผิดนั้น เป็นสาระสำคัญในการซื้อขายที่ดินนอกจากทำเลที่ตั้งแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่าเนื้อที่ดินเป็นเพียงส่วนประกอบส่วนหนึ่งเท่านั้น จึงเป็นการกล่าวอ้างที่ปราศจากเหตุผลที่จะรับฟังได้ เป็นเพียงการที่ผู้ถูกฟ้องคดีคิดแต่จะโยนความผิดให้ผู้ฟ้องคดีนั่นเอง ซึ่งก็เป็นเพียงระบบความคิดแบบเก่าๆ ที่เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องถูกเสมอและประชาชนต้องรับผิดชอบจากเหตุและผลที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างมานี้ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นและยกคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีเสีย และให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทุกชั้นศาลแทนผู้ฟ้องคดีด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า โฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] ตามที่ได้ทำการรังวัดและคำนวณ เนื้อที่ที่ถูกต้องมีเนื้อที่เพียง ๒ ไร่ ๓ งาน ที่ดินของผู้ฟ้องคดีมิได้มีเนื้อที่ลดลงจากเดิมแต่อย่างใด เป็นเพียงแต่เจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดได้เขียนจำนวนเนื้อที่ในโฉนดที่ดินผิดพลาดโดยเขียนไว้เป็น ๓ ไร่ ๓ งาน ความผิดพลาดดังกล่าวจึงเป็นเพียงความผิดพลาดในการเขียนตัวเลขของจำนวนเนื้อที่ เป็นเพียงการเขียนผิดพลาดหรือผิดพลาดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น มิได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องสูญเสียที่ดินของตนไปแต่อย่างใด ประกอบกับการซื้อที่ดินแปลงนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] [REDACTED] ทั้งแปลงในราคา ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งที่ราคาประเมินในขณะนั้นเป็นเงิน ๑๕,๙๕๕,๐๐๐ บาท จึงเป็นการซื้อขายเหมาที่ดินทั้งแปลงในราคา ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีสำคัญผิดในจำนวนเนื้อที่ที่ดินที่ระบุไว้ในโฉนดที่ดินว่ามีเนื้อที่ประมาณ ๓ ไร่ ๓ งาน เป็นการสำคัญผิดในคุณสมบัติของทรัพย์สินว่ามีเนื้อที่จำนวนดังกล่าว นิติกรรมการซื้อขายที่ดินพิพาทจึงตกเป็นโมฆียะตามนัยมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะบอกล้างนิติกรรมการซื้อขายที่ดินพิพาทได้ เมื่อกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีตกลงรับซื้อที่ดินพิพาทแล้วและได้ครอบครองถือกรรมสิทธิ์ที่ดินเต็มทั้งแปลงตลอดมา ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะฟ้องเรียกเงินที่ชำระให้แก่ผู้ขายคืนในฐานะลาภมิควรได้ และการที่ผู้ฟ้องคดีได้เข้าถือกรรมสิทธิ์ที่ดินเต็มทั้งแปลงของโฉนดที่ดินดังกล่าวมาถึง ๔ ปีแล้ว ประกอบกับในขณะที่ตกลงซื้อขายที่ดิน ผู้ขายผู้ซื้อย่อมต้องตรวจสอบสภาพที่ดินรวมทั้งแนวเขตที่ดินที่จะทำการซื้อขาย เพื่อให้ทราบอย่างแน่ชัดว่าที่ดินมีแนวเขตแต่ด้านติดต่อกับที่ดินข้างเคียงแปลงใด ที่ดินมีความกว้างยาวแต่ละด้านประมาณเท่าใด ดังนั้น สภาพของที่ดินที่จะทำการซื้อขายผู้ฟ้องคดีย่อมต้องทราบอยู่แล้วในขณะที่ตรวจสอบสภาพที่ดินว่า

/มีแนวเขต...

มีแนวเขตที่ดินข้างเคียงแต่ละด้านเป็นอย่างไร ที่ดินขณะซื้อขายมีอยู่อย่างไรก็คงมีอยู่อย่างนั้น ไม่อาจเพิ่มหรือขยายไปได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีพอใจสภาพของที่ดินก็ตกลงซื้อขายกันได้ เนื้อที่ ในโฉนดที่ดินเป็นเพียงส่วนประกอบหนึ่งที่ทำให้ทราบที่ดินมีเนื้อที่โดยประมาณเท่าใด และหากประสงค์จะทราบแนวเขตที่ดินและเนื้อที่ที่แน่นอน ผู้ฟ้องคดีย่อมสามารถตรวจสอบ ที่สำนักงานที่ดินที่ที่ดินตั้งอยู่เพื่อขอรังวัดสอบเขตที่ดิน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ดินที่มีราคา ซื้อขายในวงเงินที่สูง เพื่อป้องกันมิให้เกิดความผิดพลาดหรือกรณีพิพาทขึ้น อีกทั้ง การซื้อขาย ที่ดินดังกล่าวไม่ใช่กรณีเร่งด่วนที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถตรวจสอบเกี่ยวกับที่ดินได้ก่อน การขอจดทะเบียนต่อเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่แต่อย่างใด และผู้ฟ้องคดีสามารถขอตรวจสอบ ที่ดินได้แต่ไม่ดำเนินการ จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดี ไม่อาจถือเอาความสำคัญผิดของตนนั้นมาใช้ประโยชน์แก่ตนเองได้ตามนัยมาตรา ๑๕๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงเป็นความประมาทเลินเล่อ ของผู้ฟ้องคดีเองที่สำคัญผิดในคุณสมบัติของทนายชั้น ผู้ฟ้องคดีก็ชอบจะไปว่ากล่าวหรือ ฟ้องร้องคดีกับผู้ขายที่ดินเอง จำนวนเนื้อที่ที่ดินที่ระบุไว้ในโฉนดที่ดินก็เป็นเนื้อที่ โดยประมาณเท่านั้น จำนวนเนื้อที่ที่ดินแปลงพิพาทมีเพียงใดก็คงมีอยู่เพียงนั้น การที่ ผู้ฟ้องคดีประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่ตรวจสอบที่ดินทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีกระบวนการ เกี่ยวกับการยื่นคำขอรังวัดสอบเขตที่ดิน เพื่อให้เจ้าของที่ดินหรือผู้จะซื้อที่ดินสามารถ ขอตรวจสอบแนวเขตที่ดินก่อนที่จะมีการตกลงซื้อขายที่ดินกัน เพื่อให้ทราบจำนวนเนื้อที่ที่ดิน ที่แน่นอนว่ามีเนื้อที่ประมาณเท่าใดก่อนที่จะตกลงซื้อขายกัน แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ดำเนินการ เช่นนั้น ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจถือเอาความสำคัญผิดของตนมาใช้เป็นประโยชน์ แก่ตนเองได้ และเมื่อข้อเท็จจริงเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่าผู้ฟ้องคดีได้จ่ายค่าซื้อที่ดินให้แก่ ผู้ขายในราคา ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท และผู้ขายได้รับเงินเรียบร้อยแล้วไม่มีพฤติการณ์ว่า เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการรับเงินค่าซื้อที่ดินแต่อย่างใด การที่ เนื้อที่ที่ดินขาดหายไปจำนวน ๑ ไร่ ดังกล่าวทำให้ที่ดินเสื่อมราคาลงอันเป็นการรอนสิทธิ ของผู้ฟ้องคดีซึ่งตามนัยมาตรา ๔๗๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้บัญญัติให้ ผู้ขายต้องรับผิดชอบ ศาลปกครองชั้นต้นชอบที่จะทำการไต่สวนข้อเท็จจริงเพื่อให้ผู้ขาย ซึ่งเป็นผู้รับเงินค่าที่ดินดังกล่าวคืนเงินตามส่วนให้แก่ผู้ฟ้องคดีในฐานะที่เป็นผู้ได้รับประโยชน์ ในคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่คู่กรณี ทุกฝ่าย สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนได้รับความเสียหายที่ต้องเสียเงินและเสียโอกาส ทางธุรกิจจากจำนวนเนื้อที่ที่ลดลง ๑ ไร่ โดยอ้างว่าเมื่อโฉนดที่ดินระบุเนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน

/ต้องถือว่า...

ต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีได้ครอบครองที่ดินจำนวน ๓ ไร่ ๓ งาน ตามที่ปรากฏในโฉนดที่ดิน แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าที่ดินมีเพียง ๒ ไร่ ๓ งาน จึงเท่ากับเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี ทำให้ที่ดินของผู้ฟ้องคดีหายไป ๑ ไร่ จึงต้องรับผิดชอบชดใช้ตามราคาในปัจจุบัน คือ ตารางวาละ ๓๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า สภาพที่ดินของผู้ฟ้องคดีมิได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีเท่าใดก็คงมีอยู่เท่านั้น ความผิดพลาดของจำนวนเนื้อที่ในโฉนดที่ดินดังกล่าวเป็นเพียงการเขียนตัวเลขของจำนวนเนื้อที่ไม่ถูกต้องเท่านั้น ไม่มีกรณีที่ผู้ฟ้องคดีต้องสูญเสียที่ดินของตนไปแต่อย่างใด อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้ซื้อที่ดินแปลงนี้ ในราคา ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งที่ในขณะนั้นราคาประเมินเป็นเงิน ๑๕,๙๕๔,๐๐๐ บาท อันเป็นการซื้อขายเหมาะที่ดินทั้งแปลง และผู้ฟ้องคดีก็ได้เข้าถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดิน ทั้งแปลงตลอดมา จึงไม่ถึงได้ว่าเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทำให้สภาพที่ดินของผู้ฟ้องคดีหายไปแต่อย่างใด ตามที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีต้องได้รับดอกเบี๋ยนับแต่วันทำละเมิด คือ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดได้เขียนจำนวนเนื้อที่ในโฉนดที่ดินพิพาทไม่ถูกต้องโดยผิดพลาดหรือผิดพลาดเพียงเล็กน้อยเท่านั้นมิใช่กรณีทุจริตเอาที่ดินของผู้ฟ้องคดีไปให้บุคคลอื่น อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้ซื้อที่ดินแปลงนี้ในราคา ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท อันเป็นการซื้อขายเหมาะที่ดินทั้งแปลงโดยผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่าที่ดินพิพาทมีเนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน ซึ่งจำนวนเนื้อที่ดินเป็นสาระสำคัญในการตกลงซื้อขายที่ดินพิพาท และผู้ฟ้องคดีก็ได้เข้าถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดิน ทั้งแปลงมาถึง ๔ ปีแล้ว ความเสียหายตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจึงเกิดจากความประมาท เลินเล่อของผู้ฟ้องคดี จึงไม่อาจถือได้ว่าเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทำให้ที่ดินของผู้ฟ้องคดีหายไปอันเป็นการทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนและดอกเบี๋ยดังกล่าว อีกทั้งการที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนมีสิทธิได้รับดอกเบี๋ย นับแต่วันทำละเมิด คือ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ นั้น เป็นข้อกล่าวอ้างที่ผู้ฟ้องคดี ยกขึ้นมาใหม่นอกจากที่ปรากฏในคำฟ้อง ซึ่งเดิมขอให้ศาลพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดี ใช้ดอกเบี๋ยนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป (๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๑) ดังนั้น ศาลจึงไม่อาจพิพากษา เกินไปกว่าหรือนอกจากที่ปรากฏในคำฟ้องได้ ทั้งนี้ ตามความในมาตรา ๑๔๒ แห่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ขอให้ ผู้ถูกฟ้องคดีใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทุกชั้นศาลแทนนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มิได้มีบทบัญญัติให้

/ศาลมีอำนาจ...

ศาลมีอำนาจออกคำสั่งดังกล่าว การที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่มีคำสั่งตามคำขอของผู้ฟ้องคดี จึงชอบแล้ว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีมีส่วนประมาทเลินเล่อด้วยในการไม่ตรวจสอบเนื้อที่ก่อนซื้อที่ดินด้วย เป็นการที่ผู้ถูกฟ้องคดีคิดจะโยนความผิดให้แก่ผู้ฟ้องคดีว่ามีส่วนร่วมในการประมาทเลินเล่อในการซื้อขายที่ดินแปลงพิพาทด้วย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีขอคัดค้านคำแก้อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า มิใช่เป็นกรณีโยนความผิดให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด เนื่องจากการจดทะเบียนซื้อขายที่ดินพิพาทตรงตามเจตนารมณ์ผู้ซื้อผู้ขายตามที่ได้ให้ถ้อยคำยืนยันกับพนักงานเจ้าหน้าที่ เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ตรวจสอบที่ดินก่อนการจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ทั้งที่การซื้อขายในวงเงินสูง ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีสามารถขอตรวจสอบที่ดินได้แต่ไม่ดำเนินการ จึงเป็นความประมาทเลินเล่อของผู้ฟ้องคดีเอง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจถือเอาความสำคัญผิดที่เกิดจากความประมาทเลินเล่อของตนมาใช้เป็นประโยชน์เพื่อไม่ต้องรับผิดชอบด้วยได้ตามนัยมาตรา ๑๕๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และเมื่อข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดีสำคัญผิดในคุณสมบัติของทรัพย์สินว่ามีเนื้อที่จำนวนดังกล่าว นิติกรรมการซื้อขายที่ดินพิพาทจึงตกเป็นโมฆียะตามนัยมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะบอกล้างนิติกรรมการซื้อขายที่ดินพิพาทได้ เมื่อกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีตกลงรับซื้อที่ดินพิพาทแล้วและได้ครอบครองถือกรรมสิทธิ์ที่ดินเต็มทั้งแปลงตลอดมา และข้อเท็จจริงเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่าผู้ฟ้องคดีได้จ่ายค่าซื้อที่ดินให้แก่ผู้ขายในราคา ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท และผู้ขายได้รับเงินเรียบร้อยแล้ว ไม่มีพฤติการณ์ว่าเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการรับเงินค่าซื้อที่ดินแต่อย่างใด การที่เนื้อที่ที่ดินขาดหายไปจำนวน ๑ ไร่ ดังกล่าวทำให้ที่ดินเสื่อมราคาลงอันเป็นการรอนสิทธิของผู้ฟ้องคดี ซึ่งตามนัยมาตรา ๔๗๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้บัญญัติให้ผู้ขายต้องรับผิดชอบ นอกจากนี้ศาลปกครองชั้นต้นชอบที่จะทำการไต่สวนข้อเท็จจริงเพื่อให้ผู้ขายซึ่งเป็นผู้รับเงินค่าที่ดินดังกล่าวคืนเงินตามส่วนให้แก่ผู้ฟ้องคดีในฐานะที่เป็นผู้ที่ได้รับประโยชน์ในคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่คู่กรณีทุกฝ่าย และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งที่ ๑๔๒๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ สั่งแก้ไขเนื้อที่ในโฉนดที่ดินพิพาทจากเนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน เป็น ๒ ไร่ ๓ งาน เป็นการดำเนินการเขียนตัวเลขให้ถูกต้องตามความจริง ผู้ฟ้องคดีมิได้สูญเสียที่ดินของตนไปแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ
ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย
ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [redacted] เป็นส่วนหนึ่ง
ของที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [redacted]

[redacted] มีเนื้อที่ ๑๕ ไร่ ๑ งาน ๔๐ ตารางวา ออกให้แก่นาง [redacted] นาง บ.

และนาย [redacted] เมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ร.ศ. ๑๒๙ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๑๒ นาง [redacted] นาง บ.

และนาย [redacted] ได้โอนมรดกให้แก่นาง [redacted] และนาง [redacted] ได้ยกที่ดินแปลงดังกล่าวให้แก่นาง [redacted] นาง ส.

นาย [redacted] นาง [redacted] และนาง [redacted] หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๓ นาง [redacted] นาย [redacted]

นาง [redacted] และนาง [redacted] ได้ยื่นคำขอรังวัดแบ่งกรรมสิทธิ์ที่ดินรวมจำนวน ๖ แปลง ต่อเจ้าหน้าที่

ของผู้ถูกฟ้องคดี ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีคำนวณได้เนื้อที่รวม ๑๖ ไร่ ๒ งาน

๔๕ ตารางวา มากกว่าเนื้อที่เดิม ๑ ไร่ ๑ งาน ๕ ตารางวา โดยแปลงแยกที่ ๑ อยู่ด้านทิศเหนือ

เป็นโฉนดที่ดินเลขที่ [redacted] เนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน มีชื่อนาง [redacted]

เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ส่วนแปลงแยกที่ ๒ ถึงแปลงแยกที่ ๖ และแปลงคงเหลืออยู่ถัดลงมา

ทางด้านทิศใต้ของที่ดินแปลงแยกที่ ๑ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๓๖ นาง [redacted]

ได้ขายที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [redacted] ให้แก่บริษัท [redacted] จำกัด

และเมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ บริษัท [redacted] จำกัด

ได้ขายที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีในราคา ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญาซื้อขายที่ดิน

ฉบับลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ นาย [redacted]

ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอรังวัดสอบเขตที่ดินแปลงดังกล่าวต่อสำนักงานที่ดิน

จังหวัดนนทบุรี ผลการรังวัดปรากฏว่าที่ดินของผู้ฟ้องคดีถูกทางสาธารณประโยชน์ตัดผ่าน

ด้านทิศตะวันตกและด้านทิศใต้ ผู้ฟ้องคดีจึงได้เปลี่ยนแปลงคำขอจากคำขอรังวัด

สอบเขตที่ดินเป็นคำขอรังวัดแบ่งหักเป็นทางสาธารณประโยชน์ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี

ได้ทำการรังวัดที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [redacted] แล้วคำนวณเนื้อที่ดินทั้งแปลง

ก่อนแบ่งหักเป็นทางสาธารณประโยชน์ได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๓ งาน น้อยกว่าเนื้อที่ที่ปรากฏ

ในโฉนดที่ดิน ๑ ไร่ สำนักงานที่ดินจังหวัดนนทบุรีจึงมีหนังสือ ที่ นบ ๐๐๑๙/๑๔๕๓๗

ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าที่ดินของผู้ฟ้องคดีมีเนื้อที่น้อยกว่าเดิม

๑ ไร่ และให้ผู้ฟ้องคดีไปดำเนินการจดทะเบียนแบ่งหักเป็นทางสาธารณประโยชน์ ผู้ฟ้องคดี

/จึงได้ยกเลิก...

จึงได้ยกเลิกคำขอรังวัดสอบเขตที่ดินแปลงดังกล่าว จากกรณีดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการตรวจสอบหลักฐานการรังวัดแบ่งแยกที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] ก่อนที่จะมีการแบ่งแยกออกเป็นโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] แล้วปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๓ นาง [REDACTED] นาย [REDACTED] นาง [REDACTED] และนาง [REDACTED] เจ้าของที่ดินเดิมได้ยื่นคำขอรังวัดแบ่งกรรมสิทธิ์ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๕๘๒ ออกเป็นที่ดิน ๖ แปลง ต่อเจ้าหน้าที่หน้าหน้าของผู้ถูกฟ้องคดี เจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดได้ทำการสอบสวนเพื่อคำนวณเนื้อที่ที่ดินแปลงแยกที่ ๑ อยู่ด้านทิศเหนือเพื่อแบ่งแยกเป็นที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๑๒๔๑ จำนวนสามครั้ง ครั้งที่ ๑ ได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๒ งาน ๙๘ ตารางวา ครั้งที่ ๒ ได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๒ งาน และครั้งที่ ๓ ได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๓ งาน ๒ ตารางวา เฉลี่ยทั้งสามครั้งแล้วได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๓ งาน แต่เจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดยกเนื้อที่แปลงแยกที่ ๑ ไปเขียนในรายงานการรังวัดผิดพลาด โดยยกเนื้อที่ไปเขียนไว้เป็น ๓ ไร่ ๓ งาน ที่ถูกต้องแล้วต้องเป็นเนื้อที่เพียง ๒ ไร่ ๓ งาน ส่วนแปลงแยกที่ ๒ ถึงแปลงแยกที่ ๖ และแปลงคงเหลือยกเนื้อที่ไปเขียนไว้ถูกต้อง เป็นผลให้เมื่อนำเนื้อที่แปลงแยกที่ ๑ ถึงแปลงแยกที่ ๖ และแปลงคงเหลือมารวมกันจึงได้มีเนื้อที่รวม ๑๖ ไร่ ๒ งาน ๔๕ ตารางวา เมื่อทราบผลการตรวจสอบดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ที่ มท ๐๕๑๖.๒ (๔)/๑๖๓๓๖ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า โฉนดที่ดินเลขที่ ๖๑๒๔๑ เป็นโฉนดที่ดินที่ออกไปโดยคลาดเคลื่อน ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งที่ ๑๔๒๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ แก้ไขเนื้อที่ในโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๑๒๔๑ จากเนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน เป็นเนื้อที่ ๒ ไร่ ๓ งานแล้ว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากรกระทำของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองโดยขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ราคาที่ดินเนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ๙๔ ๑/๑๐๐ ตารางวา ในราคาซื้อขายตารางวาละ ๓๐,๐๐๐ บาท เป็นเงินจำนวน ๑๗,๘๓๕,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น และให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๓,๐๖๖,๖๖๘ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของจำนวนเงินดังกล่าวนับตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ ให้ชำระให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด คืบค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนตามส่วนแห่งการชนะคดีให้ผู้ฟ้องคดีคำขออื่นให้ยก ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยให้ผู้ฟ้องคดีได้รับค่าสินไหมทดแทนตามราคาปัจจุบันในอัตรา

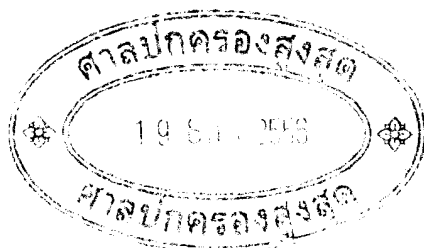

/ตารางวาละ...

ตารางวาละ ๓๐,๐๐๐ บาท เนื้อที่ ๔๐๐ ตารางวา เป็นเงิน ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท คิดเป็นเงินทดแทนที่ดินเพิ่มขึ้นจากที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดให้อีกตารางวาละ ๒๒,๓๓๓.๓๓๓ บาท รวมเป็นเงินค่าทดแทนที่ดินทดแทนที่ดินเพิ่มขึ้น ๘,๙๓๓,๓๓๓ บาท และให้ได้รับการคิดดอกเบี้ยนับแต่วันถูกทำลายจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะชำระเสร็จสิ้น และให้ผู้ถูกฟ้องคดีใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทุกชั้นศาลแทนผู้ฟ้องคดีด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นเป็นยกคำฟ้อง

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิดผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำต่อผู้อื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ตามว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น และมาตรา ๕ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการตรวจสอบหลักฐานการรังวัดแบ่งแยกที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] ก่อนที่จะมีการแบ่งแยกออกเป็นโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] ปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๓ นาง [REDACTED] นาย [REDACTED] และนาง [REDACTED] เจ้าของที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] เนื้อที่ ๑๕ ไร่ ๑ งาน ๔๐ ตารางวา ได้ยื่นคำขอรังวัดแบ่งกรรมสิทธิ์ที่ดินรวมจำนวน ๖ แปลง ต่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีผู้ทำการรังวัดได้ทำการสอบสวนเพื่อคำนวณเนื้อที่ที่ดินแปลงแยกที่ ๑ อยู่ด้านทิศเหนือเพื่อแบ่งแยกเป็นที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๑๒๔๑ จำนวนสามครั้ง ครั้งที่ ๑ ได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๒ งาน ๘๘ ตารางวา ครั้งที่ ๒ ได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๒ งาน และครั้งที่ ๓ ได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๓ งาน ๒ ตารางวา เฉลี่ยทั้งสามครั้งแล้วได้เนื้อที่ ๒ ไร่ ๓ งาน แต่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีผู้ทำการรังวัดยกเนื้อที่แปลงแยกที่ ๑ ไปเขียนในรายงานการรังวัดผิดพลาด โดยยกเนื้อที่ไปเขียนไว้เป็น ๓ ไร่ ๓ งาน ที่ถูกต้องแล้วต้องเป็นเนื้อที่เพียง ๒ ไร่ ๓ งาน ส่วนแปลงแยกที่ ๒ ถึงแปลงแยกที่ ๖ และแปลงคงเหลือยกเนื้อที่ไปเขียนไว้ถูกต้อง เป็นผลให้เมื่อนำเนื้อที่แปลงแยกที่ ๑ ถึงแปลงแยกที่ ๖ และแปลงคงเหลือมารวมกันได้มีเนื้อที่รวม ๑๖ ไร่ ๒ งาน

/๔๕ ตารางวา...

๔๕ ตารางวา เห็นว่า การที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีผู้ทำการรังวัดยกเนื้อที่แปลงแยกที่ ๑ เพื่อแบ่งแยกเป็นที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] ไปเขียนในรายงานการรังวัดผิดพลาด เป็นเหตุให้โฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] มีเนื้อที่ปรากฏในโฉนดที่ดิน ๓ ไร่ ๓ งาน ทั้งที่ที่ดินแปลงดังกล่าวมีเนื้อที่ ๒ ไร่ ๓ งาน โฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] จึงเป็นโฉนดที่ดินที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า หลังจากรังวัดแบ่งแยกที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] แล้ว นาง [REDACTED] เป็นผู้มีชื่อเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] เนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน ต่อมา นาง [REDACTED] ได้ขายที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] เนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน ให้แก่บริษัท [REDACTED] จำกัด หลังจากนั้น บริษัท [REDACTED] จำกัด ได้ขายที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] เนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามสัญญาซื้อขายที่ดิน ฉบับลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ ในราคา ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งที่ที่ดินแปลงพิพาทตามโฉนดที่ดินดังกล่าวมีเนื้อที่ ๒ ไร่ ๓ งาน ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีกระทำการออกโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายโดยตรง เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ อันเป็นวันที่บริษัท [REDACTED] จำกัด ได้ขายที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] เนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

คดีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปว่าผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้กระทำหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดยกเนื้อที่แปลงแยกที่ ๑ เพื่อแบ่งแยกเป็นที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] ไปเขียนในรายงานการรังวัดผิดพลาด เป็นเหตุให้โฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] เป็นโฉนดที่ดินที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อการกระทำดังกล่าวของเจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายและระเบียบของราชการกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่เจ้าหน้าที่อยู่ในสังกัด จึงต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามนัยมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และโดยที่บริษัท [REDACTED] จำกัด นำโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] เนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน ไปจดทะเบียนโอนขายให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยชำระราคากันเป็นเงินจำนวน ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญาซื้อขายที่ดินฉบับลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ คำนวณเป็นราคาที่ดินในขณะทำการซื้อขายตารางวาละ ๗,๖๖๖.๖๗ บาท แต่ที่ดินตาม

/โฉนดที่ดิน...

โฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] มีเนื้อที่เพียง ๒ ไร่ ๓ งาน ผู้ฟ้องคดีต้องชำระราคาที่ดินคิดเป็นเงินจำนวน ๘,๔๓๓,๓๓๘ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีได้ชำระราคาที่ดินเป็นเงินจำนวน ๑๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้ชำระราคาที่ดินเกินกว่าความเป็นจริงเป็นเงินจำนวน ๓,๐๖๖,๖๖๘ บาท ความเสียหายจากการที่ผู้ฟ้องคดีชำระราคาที่ดินเกินกว่าความเป็นจริงดังกล่าวจึงเป็นผลโดยตรงจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดี ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๓,๐๖๖,๖๖๘ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้เงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ราคาที่ดินพิพาทในปัจจุบันมีราคาซื้อขายราคา ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับนั้น เห็นว่า ความเสียหายดังกล่าวมิใช่ความเสียหายอันเป็นผลมาจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีโดยตรง อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น สำหรับที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีสามารถนำที่ดินไปใช้การประกอบธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์หรืออื่นๆ ที่เหมาะสมทำให้ที่ดินพิพาทมีราคาสูงขึ้น เมื่อผู้ฟ้องคดีนำที่ดินไปขายให้แก่บุคคลอื่น ก็ย่อมจะต้องได้ราคาตามที่ซื้อขายกันในปัจจุบัน คือ ตารางวาละ ๓๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นความเสียหายที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องชำระราคาที่ดินให้แก่ผู้ขายเพิ่มขึ้นกว่าความเป็นจริงเท่านั้น ที่ดินพิพาทที่ผู้ฟ้องคดีครอบครองอยู่ยังคงมีเท่าเดิมที่ผู้ฟ้องคดีซื้อมาจากผู้ขาย เพียงแต่ความผิดพลาดอันเกิดจากการเขียนรูปแผนที่ของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบในผลแห่งการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีดังที่ได้วินิจฉัยมาข้างต้นแล้ว ส่วนความเสียหายดังกล่าวผู้ฟ้องคดีไม่ได้แสดงพยานหลักฐานให้เห็นว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นค่าเสียหายจากพฤติการณ์พิเศษและผู้ถูกฟ้องคดีได้คาดหมายล่วงหน้าก่อนหรือควรจะได้คาดเห็นล่วงหน้าแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น เช่นกัน ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยตามกฎหมายนับตั้งแต่วันที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทำละเมิด นั้น เห็นว่า มาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติให้คิดดอกเบี้ยเงินในระหว่างเวลาผิดนัดร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี และมาตรา ๒๐๖ แห่งประมวลกฎหมายเดียวกัน บัญญัติว่า ในกรณีหนี้อันเกิดแต่มูลละเมิด ลูกหนี้ได้ชื่อว่าผิดนัดมาตั้งแต่เวลาที่ทำละเมิด จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีต้องชำระดอกเบี้ยต้นเงินค่าเสียหายในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี

/กระทำ...

กระทำการออกโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นกฏการกระทำละเมิด
ต่อผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ อันเป็นวันที่บริษัท [REDACTED]
[REDACTED] จำกัด ได้ขายที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] เนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน
ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชำระดอกเบี้ยในต้นเงินค่าเสียหายจำนวน ๓,๐๖๖,๖๖๘ บาท
ในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ แต่อย่างไรก็ดี ในการใช้สิทธิ
ทางศาล ผู้ฟ้องคดีจำต้องมีคำขอให้ศาลกำหนดให้จ่ายดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี
นับแต่วันที่วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ อันเป็นวันที่บริษัท [REDACTED]
[REDACTED] จำกัด ได้ขายที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ [REDACTED] เนื้อที่ ๓ ไร่ ๓ งาน จนกว่าจะชำระเสร็จ
ให้แก่ผู้ฟ้องคดี แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้
ราคาที่ดินเนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ๙๔ / ๑๐ ตารางวา พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี
นับจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น ศาลย่อมไม่อาจพิพากษา
ให้เกินไปจากคำฟ้องและคำขอได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น ที่ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า
ผู้ฟ้องคดีสามารถตรวจสอบที่ดินพิพาทต่อผู้ถูกฟ้องคดีแต่ไม่ดำเนินการ ผู้ฟ้องคดีมีส่วน
ประมาทเลินเล่อ ความเสียหายตามผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจึงเกิดจากความประมาทเลินเล่อของ
ผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า ในขณะที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีเขียนจำนวนเนื้อที่ที่ดินพิพาท
ผิดพลาดเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๓ ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนเกี่ยวข้องกับ
การกระทำดังกล่าวของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเพิ่งมาเกี่ยวข้องกับที่ดิน
พิพาทเมื่อบริษัท [REDACTED] จำกัด นำที่ดินพิพาทมาขายให้แก่
ผู้ฟ้องคดี โดยมีการโอนขายที่ดินต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่
๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ เป็นเวลาหลังจากที่นาง [REDACTED] นาย [REDACTED] นาง [REDACTED] และนาง [REDACTED] เจ้าของที่ดินเดิม
ยื่นคำขอรังวัดเพื่อออกโฉนดที่ดินพิพาทต่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีแล้วประมาณ ๓๒ ปี
ประกอบกับในขณะที่จดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมในที่ดินพิพาทไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดี
ได้รู้ถึงเหตุการณ์ที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีเขียนจำนวนเนื้อที่ที่ดินพิพาทผิดพลาดโดยไม่ชอบ
ด้วยกฎหมาย และเมื่อโฉนดที่ดินพิพาทเป็นเอกสารมหาชนและเป็นเอกสารราชการ การที่
ผู้ฟ้องคดียอมตกลงซื้อขายที่ดินพิพาทโดยมิได้ไปตรวจสอบที่ดินพิพาท ย่อมไม่อาจนำมา
กล่าวอ้างเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีหลุดพ้นจากเหตุแห่งการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีได้ คำอุทธรณ์ของ
ผู้ถูกฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน
ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๓,๐๖๖,๖๖๘ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี
ของจำนวนเงินดังกล่าวนับตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

/ทั้งนี้...

ทั้งนี้ ให้ชำระให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด คืบค่าธรรมเนียมศาล
บางส่วนตามส่วนแห่งการชนะคดีให้ผู้ฟ้องคดี ค่าขออื่นให้ยก ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

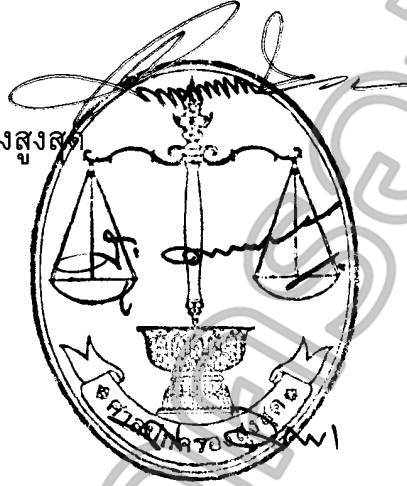
พิพากษายืน

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

S. Suwat

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพบุลย์ เสียงก้อง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มนัสศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

มณี-มก

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิจิตร รักรัติน

